

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**D. Henrici || Svsonis Viri Sanctita-||te, Ervditione Et
Mi-||racvlis Clari, Opera**

Seuse, Heinrich

Coloniae, 1615

Vt vera à falsa resignatione poßit internosci. Capvt XV.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38029

ut hæc abnegatio fieri debeat, voluntque teme-
re hæc atque illa abnegare, & tum se tum res o-
mnes non nisi Deum volunt capere, idque sine
distinctione aliqua. Quod illis vitij accidit vel
ex immortificata naturæ calliditate. Putant e-
nim plerique se comprehendisse omnia, si hæc
possint relinquere sese & resignare. Sed verum
hoc non est. Siquidem iam primum ultra fos-
sas præsidiorum minimè expugnationum irre-
perunt, post quæ præsidia sese callidè & subti-
liter occultant, nec etiamnum possunt secun-
dum spiritualis essentiæ suæ ordinatam defici-
entiam occumbere in veram paupertatem spi-
ritus, cui quodam modo excidit omne extra-
neum obiectum, & quicquid Deus non est, &
simplex ac sempiterna diuinitas illi respondet
in suo minimè impedito sancto ocio, quemad-
modum in subditis perspicuè demonstrabitur.
Hoc ergo est, in quo nonnulli multis annis oc-
cubere heret, ut nec intrò, nec foras se possint re-
cupere. Sed à me certa tibi proferetur discretio,
ut errare non possis.

Ut vera à falsa resignatione possit internosci.

CAPVT XV.

Scire hæc conuenit, triplicem esse suæ essen-
tiæ excessum. Primus est, cum quid omni-
nò suam perdit essentiam, ut postea illius
nihil super sit, sicut umbra redit in nihilū. Sed
hoc modò spiritus (id est, anima rationalis) in
suo exitu & abnegatione ad nihilū non redigi-
tur. Aeternum anima permanet ob rationalē
suam

Triplicis essen-
tiæ excessus.

I.

V 4

II.

2. Cor. 12.

III.

Duplex resignatio.

suam dignitatē & vires deiformes. Deus enim superessentialis est mens & intelligentia, ad cuius imaginem ipsa anima formata est: quare obrem impossibile est sic eam redire in nihil, ut perit corpus dum in cinerem soluitur. Alius est dimidius excessus, qui suum poscit locum & tempus, ut fit illis, qui per contemplationem in ipsam Dei essentiam rapiuntur, uti D. Paulus Apostolus: aut extra hoc, dum quis cunctat excedit formas & imagines, & seipsum transcendit, quod tamen non est diuturnum. Quando Paulus ad se redijt, eundem hominem reperit, quem prius, quod ad essentiam attingit. Tertius excessus dicitur infinita quædam sua Resignatio, qua quis propriæ voluptatis resignatione, seipsum permittit Deo, ubique se inuenit, tanquam seipsum nesciat, & solus Deus suo iure ubique dominetur. Hæc resignatio non facile potest integra & inuiolata permanere, quamdiu corpus & anima cohærent. Nam ubi se quispiam modo reliquit ac resignauit, putatque se quantum ad portionem sensitiuam vel sensualitatem attingit, excessisse in Deum, ita ut nolit vnquam posthac seipsum repetere vel usurpare, mox in momento ipse & nequæ natura illius ad sese reflectitur, estque idem qui erat prius, atque hoc pacto iterum iterumque se relinquere & abnegare seu resignare habet. Ergo si quis ex hac fragili resignatione velit agere quicquid libet, id planè falsum & errore obnoxium fuerit: licet verum sit, quatenus à seipso deficit & auertitur, atque per excessum hunc in Deum recipitur, eatenus eum in veritate persistere. Cæterum posse profuerit, duplicem

cem intemeri resignationem, quarum vna dicitur antecedens, altera subsequens resignatio: cuius potest ista proferri similitudo: Fures ex deprauata natura sua istigantur ad furandum: sed reclamatur Ratio, ne id agant, eò quòd nefas sit. Hic si fures abnegarent sese & rationi se permitterent, ea diceretur antecedens ac præclarior resignatio. Maneret enim illis innocentia. Si autem nolint relinquere sese, sed suæ obtemperarent libidini, ac deinde capti & morti adiudicati, ad mortem ipsam æquanimiter se resignent, quando ita necesse est, ea dicitur subsequens resignatio: quæ quidem bona est, & eis æternam præstat salutem. Sed prior illa infinito ac incomparabiliter præclarior potiorq; fuisset. Non est igitur, cur quisquam temere sese ad omnia etiam vitia resignet, vt amētes quidam aiunt per scelera & peccata omnia vadandum esse, si quis velit ad perfectam resignationem perungere. Quod est à verò longè remotissimum. Nemo enim illum insanum dubitet dicere, qui se suapte spontè idcirco in cœnū progit, vt post euadat mundior. Itaque præcipui Dei amici ita affecti sunt, vt sese optent funditus relinquere, & in præcedenti illa resignatione stabiles perseverent absque illa sui repetita usurpatione, quantum fert humana imbecillitas. Quod vbi non satis præstant, gement & dolent: quanquam præ cæteris id ipsi peculiarius habent, quod expeditius sese ab omni impedimento excutere nōrunt. Dum enim sic gement & dolent, hoc ipso subsequens in eis existit resignatio, quæ ab itō in pristinum gradum restituitur: quæ est dum se adhuc homines esse

Antecedens.

Subsequens.

Ad vitia neminem sibi resignandū.

Verorū Dei amicorū cōditio quæ.

esse sentiunt, & tamen in Dei laudem id ferunt. Atque hæc subsequens resignatio habet interdum utilitatem suam ex ipsa sui agnitione, ubi mox deficit gemitus & lamenta, quatenus iusmodi sunt, ac simpliciter regenerantur in id quod ante erant. Quod si tunc quispiam ita iamnum imperfectus sibi ipsi vellet fraudulenter ac improbè obsequi, & suis malis desiderij obtemperare, cogitaretque ubi quis ex accedenti rursus sese usurpat, seseque refumit, & secundum exteriorem hominem aliquid perpetravitij, nihil id obesse, modò secundum habitum & essentiam absque vlla sui repetita usurpatione eodem animo persistat, equidem illi ego plane confirmo, quod seipsum non capiat, & quid dicat ignoret. Quòd sanè eruditi Theologi omnes probè nouerunt, si saltem non uelint ant quid accidens sit. Id enim accidens dicitur, quod subiecto potest vel inesse vel non inesse absque illius corruptione, ut est color in aëre vel tabula. Sed hic secus est. Corpus enim & anima, quæ ipsi ex inscitia accidentia vocantur, duæ substantiæ sunt, quæ homini non accidunt, sed ut eius essentia insunt. Quamobrem quilibet homo, quantumuis sublimiter intelligat, quid sit resignare vel usurpare sese, habet in se ipso ubi & virtutem & vitium operetur. Etenim uerò spiritus annihilatio, in simplicem diuinitatem excessus, denique excellentia omnium & perfectio non ita accipienda sunt, quasi hominis creata essentia in Deum transformetur, ut sit Deus idem quod homo est, nec tamen id homo ob suam ruditatem intelligat: aut quod homo fiat DEVS, sua substantia in nihilum reducta:

Accidens
quid.

Vera resignatio
sui in quo
consistat.

defecta: sed in eo potius illa consistunt, ut quis à seipso deficiat, seque despiciat ex diuinitatis contemplatione: atque in hoc raptu spiritus ordinatè excedit, & hic demum rectè habet, quando Deus illi est omnia in omnibus, & omnia propemodum illi in Deum mutata sunt. Siquidem cuncta illi eo respondent modo, ut sunt in Deo, & nihilominus singula quæque id manent quod sunt secundum naturalem essentiam: quod tamen irrationalis cæcitas, ac inexercitata ratio pro hac vera discretionè neque vult neque potest ritè perpendere. Porro de hac ipsa discretionè eas quæ sequuntur sententias & institutiones spirituales ac intellectuales annotare poteris, quibus homo à sua beatitudine retrahitur, & ad supremam suam beatitudinem dirigitur.

De rationali hominis exterioris in ipsius interiori introductione.

CAPVT XVI.

VItæ tuæ ratio & conuersatio interna sit, neque foras te proferas aut erumpas, siue verbis, siue gestibus, moribus, & conuersatione. Veritati simpliciter faciat satis: atque in eis, quæ tibi euenerint, non nimium tibi ipsi subuenias, neque inordinatam admittas sollicitudinem. Enimuerd qui plus satis sibi ipsis subueniunt, ijs à veritate minus fertur subleuari. Quando hominibus ades, ab animo excutidas visa & audita, atque vni Deo, qui intus tibi habitat, inhærescas. Sedulo id cures,

Yz